



Моето сестриче Върка

Вие не познавате ли моето сестриче, малката палава Върка? Тя е така весела, мила, игрива. Сега проходи на училище, а вече всичко знае, всичко смѣта. Е, понѣкога може и тя да сбърка и пакостъ да стори, но то не ѝ се пише, тя така искрено ще моли за прошка, или ще ви разсмѣе, че вие начаса ще ѝ простите.

А че тя е умница и голѣма досѣтливка, сами чуйте и отсждете.

Онзи день всички, съ майка, отидохме на гости у дѣдо Климе. Той живѣе на разсадника и ние се запжтихме пѣшкомъ. Шо смѣхъ, шо радостъ бѣше изъ пжтя! Отъ всички най-весела, най-палава бѣше Върка. Ту ще тича на куцукъ - кракъ докато забие носле о земята, ту слѣпишкомъ ще върви докато се блъсне о нѣкой телеграфенъ стълбъ.

Най-послѣ стигнахме разсадника. Дѣдо не бѣше ни виждалъ отдавна и сега се радваше повече и отъ насъ. Кждѣ ли ни не развежда той; отъ кои ли плодове не ядохме. Не оставихме на мира ни малкитѣ прасенца, ни квачката съ пиленцата. Въркиното носле дори малко пострада отъ една неканена цѣлувчица на старата квачка, но вие мълчете и не